

Leena Ylimutka

JETHRO

MAKSO MITÄ MAKSO

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© Jethro Rostedt, Leena Ylimutka ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54152-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Sisältö

Esipuhe.....	9

1. OSA MATKALLA MAINEESEEN 13

Onnellinen lähiölapsuus.....	15
Ikimuistoiset kesämökkireissut	20
Siskopuoleni liian lyhyt elämä	23
Muutama sana etunimestäni.....	26
Ensiaskleet työelämässä	28
Puhelinmyyjien kulta-aikaa	30
Rakkaus yllätti.....	32
Lapsia syntyy – rahaa ei ole.....	35
Lapset – elämäni suola.....	39
Sattuma ohjasi välittäjäksi	41
Todellista karismaa.....	43
Legendaarinen Viipurin-reissu	46
Kovaa työtä – raha tiukassa.....	49
Huhut kuolemastani liioiteltuja	51
Hjalliksen aura häikäisi.....	53
Tanssikengät jalkaan.....	56
Lempinimi suorassa lähetyksessä.....	58

Suosio räjähti käsiin	61
Varokaa toimittajia!	67
Ystävyys Hjallikseen syvenee	76
Keikkaa pukkaa ja firma kasvaa.....	80
Oma tv-ohjelma.....	83
Ristiriitainen Hjallis	87
Ikimuistoiset syntymäpäivät	92
Politiikan pyörteissä	95
Rumaa peliä kebab-kulisseissa.....	100
Ystävä petti bisneksissä.....	104
Miljonääri-Sedu olikin rahaton	107
Yökerhobisneksen nurjat puolet	110
Iso omaisuus sulii yökerhobisnekseen	114
Sanna Kiisken erikoinen kohtalo.....	118
Digitaalinen hautausmaa ja biisoneita	121
Asuntokaupoilla Turkissa – sokkona ja kännissä	125
Matti ja sadan päivän huijaus.....	128
Lopulta Tauskikin kusetti	130
Formulavaimon alastonkuvat	133
Uskollisuus palkittiin vip-kortilla.....	137
Ravihevosia ja missikisoja	139
Iivon kanssa hevoskaupoilla.....	143
Topi Sukarin aseesta rikosilmoitus.....	147
Lääkäriltä pysäyttävä tuomio	153
Ferrarilla pääsee – vähän liiankin lujaa	156
Stefu salamatkustajana	160

2. OSA TUULET KÄÄNTYVÄT 167

Murheiden vuosi.....	169
Hesarin törkyjuttu	171
Kumpi on suurempi rikollinen: HS vai minä?...	176
Verovirastosta, päivää!	180
Elämäni kovin krapula.....	185
Ulosotto tuhosi omaisuuteni.....	191
Rikosilmoitus ja putkareissu	194
Poliisikuulustelut alkavat.....	199
Masennus vei sohvan pohjalle	203
Toimittajat jahtasivat myös Espanjassa.....	207
Hiljaiseloa Fugessa.....	213
Vihdoinkin käräjille.....	217
Taas kohuotsikoita.....	220
Saramäki kutsuu vai kutsuuko?	223
Makso mitä makso	226
Jälkisanat rakkaalle voudille!.....	229
Kun mikään ei enää horjuta	233
Kiitokset	237
Lähteet.....	239

Esipuhe

Vaikka en osaa laulaa, se ei tarkoita, että en laulaisi.

Olen aina pitänyt työstäni kiinteistönvälittäjänä ja olen suorastaan rakastanut myyntimiehen uraani, johon on mahtunut niin nousuja kuin laskujakin. En voisi koskaan kuvitella muuta työtä kuin myyminen.

Alalle minut houkutteli Aninkaisten Kiinteistönvälityksen omistanut legendaarinen Antero Blomberg.

Muistan vieläkin ensimmäisen kiinteistönvälityskohteeni vuodelta 1998. Tein sopimuksen turkulaisen rintamamiestalon myynnistä rakennuksen alkuperäisasukkaan kanssa, ja pian seisoin talon pihalla odottamassa asiakkaita ensimmäiselle näytölleni. Olin 22-vuotias.

Hintapyynnöksi olimme asettaneet yhdessä myyjän kanssa 785 000 markkaa ja välityspalkkioksi 12 000 markkaa. Usein kuulee asuntomarkkinoilla sanottavan, että mistä ihmeestä kiinteistönvälittäjä on tuon hinnan repinyt. Mitään rakettitiedettä hinta-arvion laatiminen ei ole. Kerrostaloissa käytämme hintaseuranta-palvelua, josta näkee verrokkikohteiden toteutuneet kauppahinnat. Omakotitalojen hinnoittelu on huomattavasti haastavampaa ja usein hinta-arvio laaditaan ”toivotaan, toivotaan” -ajatuksella.

Ensimmäisessä välityskohteessani olin tehnyt hyvän pohjatyön eli katsonut, mihin hintaan kyseiseltä kadulta oli aikaisemmin taloja myyty. Lisäksi olin haastatellut pihalla naapuria. Kun tämä kaikki oli tehty, kerroin hintanäkemykseni myyjälle ja laitoimme päälle vielä 30 000 markkaa. Tällä tavoin ensimmäinen myyntikohteeni saatiin hinnoiteltua.

Välityspalkkio oli mielestäni niin suuri, että hyvä kun pysyin houssuissani. Välityspalkkioon liittyy yksi erikoisuus, sillä ne ovat pysyneet vuosikymmeniä samoina. Jo tuolloin käytettiin yleisesti neljän prosentin palkkiota kohteen hinnasta ja siihen lisättiin kulloinkin voimassa ollut varainsiirtovero.

12 000 markan välityspalkkio oli minulle mahdottoman iso määrä rahaa, mutta prosenteissa se ei ollut lähellekään yleistä neljän prosentin välityspalkkiota. Välityspalkkio on luonnollisesti neuvotteluasia, joka tehdään yhdessä myyjän ja välittäjän välillä. Myöhemmin uralani tulin tässäkin paljon paremmaksi.

Mielestäni olin tehnyt kaiken tarvittavan etukäteen niin hyvin kuin vain osasin. Näytölle olin valmistautunut huolellisesti, tukka kammattuna keskijakaukselle ja ylisuuri puku päälläni. Olin ostanut puvun edellisiltana, enkä lihavana poikana jaksanut sitä sovittaa. Mikään ei ole lihavalle niin inhottava paikka kuin sovituskoppi. Ostin siis varmuuden vuoksi niin suuren puvun, että se varmasti mahtuisi päälleni. Esittelyaamuna tein itseni kanssa sopimuksen, että jatkossa sovitatan aina vaatteet ennen ostamista.

Vaikka olin mielestäni valmistautunut näytölle erittäin hyvin, en osannut ennakoida tulevaa millään tavalla. Kävi nimittäin niin, että pieni rintamamiestalo ja itse asiassa koko kortteli täyttyi asiakkaista. Paikalle vaelsi tasaisena virtana yhä enemmän porukkaa, ja esitteet loppuivat kesken.

Ensinäytölle tuli 80 ihmistä, ja pian sainkin kätellä elämäni ensimmäisen ostotarjoukseni. Se oli juuri sen verran, mitä talosta pyysimme. Loppujen lopuksi täyden rahan tarjouksia tuli viisi kappaletta. Tarjousten tekijöiden kesken järjestimme nostorallin, ja kaupat tehtiin lopulta suuremmalla summalla kuin mitä olimme pyytäneet.

Yhä edelleen muistan tuon euforisen hyvänolon tunteen, kun minä ylisuurine pukuineni olin tehnyt elämäni ensimmäisen onnistuneen asuntokaupan.

Käsillä oli juuri se hetki, jolloin asuntomarkkinat lähtivät vetämään. Elämä oli edessä, ja loppua ei ollut näkyvissä.

Reilu kaksikymmentä vuotta myöhemmin elin kokonaan toisenlaisessa tunteiden sekamelskassa.

Seisoin poliisin kanssa kotini parvekkeella kirpeässä syysilmassa vuonna 2022. Poliisin tehtävänä oli vahtia minua, etten sotkisi käynnissä olevaa kotietsintää tai loikkaisi parvekkeelta alas. Samaan aikaan kolme muuta poliisia sekä ulosoton Ulla apureineen penkoivat asuntoani ja rahakoiran tarmokas ohjaaja kehotti koiraa nuuskimaan ja etsimään mahdollisia rahakätköjä.

Se, miten tähän tilanteeseen päädyttiin, selviää myöhemmin tässä kirjassa.

Rahakätköjä ei löytynyt, sillä niitä ei edes ollut, mikäli kahden euron kolikoita noin parin tonnin edestä ei lasketa. Rahakoira oli ilmeisesti jalostettu etsimään vain seteleitä, sillä kolikot eivät sitä kiinnostaneet. Pirun hyvä niin, koska kyseiset kolikot olivat poikani. Mutta jos koira olisi ne äkännyt, ulosoton Ulla olisi varmasti kantanut rahat muovikasseissa ulos. Siinä vaiheessa viranomaisten into oli niin kova, että heille olisi ollut se ja sama, kenen kolikot olisivat päättyneet takavarikkoon.

Tästä alkoi tapahtumasarja, jota voisi kutsua vaikkapa henkilökohtaiseksi katastrofiksi tai via dolorosaksi, kuten Tommi Läntinen laulaa.

Mutta ennen sitä on syytä palata ajassa taaksepäin.

1. OSA

MATKALLA MAINEESEN

Onnellinen lähiölapsuus

Voiko yksikään turkulainen kertoa syntymähistoriaansa ilman, että mainitsee erikseen missä syntymälaitoksessa on ensimmäisen parkaisunsa päästänyt?

Vastaus on, että ei voi. Siksi minunkin on mainittava nähneeni päivänvalon maineikkaassa Heidekenin synnytyssairaalassa maaliskuun 17. päivänä vuonna 1976.

Tarkalleen ottaen tupsahdin maailmaan kello 17.03. Näin ollen syntymäajakseni tuli 17.03. kello 17.03. Tätä Maarit-äitini piti jollain ihmeellisellä logiikalla enteellisenä ja Jarkko-isäni sattumana. Kättilöä tämä ei kiinnostanut, sillä seuraava vauva oli viereisessä huoneessa jo tuloillaan.

Alkukevät oli tuolloin synnytyslaitoksilla erittäin vilkasta aikaa, sillä maaliskuiset vauvat olivat saaneet alkunsa juhannuksena. Näin oli myös minun laitani. Juhannushan oli tuolloin paikallaan, eikä pomp-pinut kalenterissa niin kuin nykyään. Suomen yleisin syntymäpäivä oli pitkään 18. maaliskuuta. Sitä en tiedä, vaikuttaako juhannus edelleen syntyvyystilastoihin.

Myöhemmin minulle on kerrottu, että syntymäni ylitti uutiskynnyksen ainakin kättilöiden keskuudessa. Olin nimittäin sairaalan suurikokoisin vauva, painoin 5 230 grammaa ja pituuttakin oli 53 senttiä.

Isoäitini Anita kertoi minulle aikoinaan, ettei minulle meinannut löytyä sopivan kokoista potkupukua sitten mistään, mutta luulen, että hän vain heitti huulta. Isoäiti kertoi muuten aina tuon saman jutun,

kun meillä oli kavereitani kylässä. Silloin isoäitini potkukupukutarina tuntui jopa hiukan nöyryyttävältä, mutta tänä päivänä se naurattaa. Tekisin itse ehkä samoin, jos siihen olisi mahdollisuus.

Perheemme oli tavallinen, voisiko sanoa työläisperhe. Isäni teki kirvesmiehen töitä ja äitini oli konepiirtäjä. Minulle ei vielä tänä päivänäkään ole avautunut se, mitä konepiirtäjä oikeastaan tekee.

Perheemme kasvoi vuoden ja kahden kuukauden päästä, kun pikkuveljeni Jarno syntyi. Myöhemmin meistä tuli oiva kaksikko, ja touhuisamme niin sanotusti sattui ja tapahtui. Olimme ja olemme edelleen kuin ne kuuluisat paita ja peräosasto. Olemme, jos mahdollista, paljon enemmän kuin veljekset, sillä olemme myös parhaat ystävät. Olemmekin kulkeneet käsi kädessä koko elämämme. Ja tulemme myös kulkemaan, aina sinne hamaan loppuun asti.

Alkuvuodet asuimme Turun Porthaninkadun puutaloissa, lähellä Tuomiokirkkoa. Saattaa kuulostaan idylliseltä ja sitä se olikin, mutta yksi puute asunnossa oli.

Nimittäin sisä vessaa ei ollut. Sen sijaan pihan nurkalla kökötti yhteiskäytössä ollut ulkovessa eli niin sanottu hyyskä.

Samassa rakennuksessa oli myös peseytymispaikka. Rakennus oli sellainen, ettei sinne aina uskaltanut edes mennä, ei ainakaan pimeään aikaan, ja tuolloin minusta tuntui, että Suomessa ei muuta ollutkaan kuin pimeää aikaa. Aina kun oli mentävä käymälään, ulkona ei nähnyt mitään. Varhaislapsuuteni vessamatkat olivat ikuista pimeyttä. Siltä se nyt muistikuvissa tuntuu.

Vaikka perheemme oli aivan tavallinen, jopa köyhä työläisperhe, meillä oli silti lastenhoitaja. Hän oli naapurissa asuva riuska rouva, joka jostain syystä rakasti omenahillon keittämistä.

Meille lapsille hän tunki omenahilloa joka väliin, ja lopulta suoraan kyllästyin omenoihin niin, etteivät ne oikein tänäkään päivänä maistu. Lastenhoitajalla ei päivisin ollut muutakaan tekemistä kuin vahtia meitä ja keitellä hilloa. Kun työsuhde aikanaan päättyi, isäni löysi asuntomme ullakolta kaksitoista ämpäriä omenahilloa ja kymmenkunta pulloa omenoista tehtyä viiniä.

Kun olin viisivuotias, perheemme muutti paratiisiin, tai niin ainakin sen itse koin.

Muutimme Turun Lausteen kaupunginosaan, joka oli ja on edelleen yksi Turun huonomaineisimmista lähiöistä. Alueella asui kunniallista väkeä, mutta myös epämääräisiä tyyppejä, jotka työllistivät poliisia säännöllisesti. Siihen aikaan Suomessa ei vielä huumeita juurikaan ollut, joten sakki oli pääsääntöisesti viinaan ja lasoliin menevää. Kaikkein kamalimmat hampuusit haistelivat bensaa ja jotain muuta vastaavaa. Heitä kauhisteltiin ja todettiin umpikännissä, että mehän emme noin alas vajoa koskaan. Kunnes osa vajosi.

Asunnossamme oli parveke, suihku ja sisävesi, joten asumistasomme nousi kertarysäyksellä ja koin uuden kodin suorastaan luksuksena. Huoneisto sijaitsi osoitteessa Kirjurinkatu 3 ja kerrostalo on pystyssä edelleen. Huoneistomme oli talon ylimmässä kerroksessa, mikä oli upeaa, mutta hissiä ei sentään ollut.

Lausteen ajoista muistan yhä edelleen joka puolella leijailevan pontikan hajun. Siihen aikaan oli niin sanottuja lestinheittäjiä eli ihmisiä, joilta sai ostaa viinaa mihin tahansa vuorokauden aikaan. He usein myös keittivät itse tätä kotiviinaa eli pontikkaa. Meidänkin taloyhtiösämme oli enemmän tai vähemmän pontikankeittäjiä ja -myyjiä.

Isäkin sitä sitten alkoi keittelemään tai, kuten tuohon aikaan sanottiin, polttelemaan. Tuotetta valmistui myyntiin mutta meni myös omaan käyttöön.

Ja koska me kaikki olimme köyhiä, pontikkaa myytiin velaksi. Ja kun tyhjätaskuille myydään velaksi, velkojen perinnässä on oma show'nsa.

Toisin sanoen, kaikki olivat velkaa toisilleen.

Pienenä nyanssina täytyy todeta asiakasryhmistä sen verran, että poliisit olivat asiakaskunnassa hyvin edustettuina. Muistan, kuinka koulusta tullessani poliisit seisoskelivat usein meidän kotioven edessä.

Naapurin rouva kyttäsi kiukkuisena ovenraosta, mutta poliisit uhkasivat viedä rouvan putkaan, jos ei lopu muiden asioiden kylläminen. Ei rouvaa varmaan koskaan olisi putkaan viety. Naisella oli

kuitenkin surkea loppu, sillä hän kaatui potkukelkallaan Pub Laustorin edessä ja kuoli siihen paikkaan. Ja ainakin huhujen mukaan reippaasti promilleja veressään.

Poliisien lisäksi yksi vakioasiakas oli talonmies Suovanen. Hän oli siihen aikaan erittäin harvinainen näky katukuvassa, sillä hän oli niin homo kuin mies olla ja voi. Välillä oikein kauhisteltiin sitä, kun talonmies painoi tukka putkella, hirmuisessa kaasussa ja korkkarit jalassa pitkin lähiön raittia, taluttaen valtavan kokoista tanskandogia. Kyseisiä koiria sekä myös saksanpaimenkoiria, rottweilereitä ja skotlannin paimenkoiria eli lassieita oli muuten paljon. Nyt en edes muista, koska olisin viimeksi noita rotuja missään nähnyt.

Pub Laustori oli minulle nuoruudessani merkityksellinen paikka. Siellä sai rauhassa pelata pokerikonetta ja poltella samalla savukkeita, vaikka ikää ei ollut vielä viittätoista vuotta.

Kyseiseen publiin kohdistuu paljon muitakin muistoja, tosin pääosin huonoja.

Se oli lähiökakaroiden vanhempien verkostoitumispaikka. Kun vanhemmat juopottelivat pubissa, me kakarat pyörimme pubin edustalla.

Muistan erityisesti illan, kun isäni oli vaihteeksi pelaamassa biljardia kyseisessä pubissa.

Tai siksi hän ryypiskelyään kutsui, sillä pelata hän ei osannut, toisin kuin isoisäni, joka oli Kaisa-nimisen pelin Suomen parhaimmistoa, mutta vain kännissä. Selvinpäin isoisän pelaamisesta ei tullut yhtään mitään.

Joka tapauksessa tuona erityisenä iltana isäni oli niin humalassa, että baarimikko oli sanonut, ettei tähän pöytään enää tarjoilla. Siihen isäni oli todennut, että sittenhän me vaihdetaan pöytää ja sillä sekunnilla hän heitti pöydän ikkunasta pihalle.

Pian koko Lauste oli täynnä poliiseja ja isäukko lähti raudoissa poliisimajan kyydillä putkaan. Eikä se reissu ollut muuten ensimmäinen, eikä toki viimeinenkään.

Kerrostalossamme asui värikkästä väkeä, mutta yksi oli ylitse muiden, vanhempi äijä, jota kutsuttiin Rommi-Reiskaksi. Kaveri oli juonut

vähintään neljäkymmentä vuotta, mutta kuuluisaksi hänet teki se, että hän pystyi tekemään spagaatin seinää vasten ja huutamaan siitä asennosta törkeyksiä lapsille. Hän ei ollut varsinaisesti vaarallinen, mutta kerran hän kävi käsiksi pikkuveljeeni jonkun tilanteen vuoksi. Se taas johti siihen, että Rommi-Reiska sai turpaan isältäni ja nimenomaan siinä pubin edessä.

Minulle itsellenikin jäi loppuelämän muisto silmäkulmaani Pub Lausteesta, kun kaaduin pubin edessä olevaa betoniporsasta päin. Lopputuloksena kuusi tikkiä silmäkulmaan ja ikuinen arpi.

Ikimuistoiset kesämökkireissut

Isäni oli ruumiinrakenteeltaan isokoinen mies, mutta ei mitenkään lihava.

Lisäksi hän oli kauttaaltaan tatuoitu, mikä oli tuohon aikaan harvinaista. Isäni oli siis olemukseltaan melkoisen vaikuttava ja joidenkin mielestä jopa pelottava.

Viinaa hän käytti lähes joka viikonloppu, mutta se oli ainakin meidän lähiössämme hyvin tavallista. Kaikki joivat, kun ei ollut mitään muutakaan tekemistä.

Poliisejakin meillä ramppasi, milloin mistäkin syystä, mutta lähinnä helvetillisen möykän takia. Se on kuitenkin huomioitava, ettei isäni käyttäytynyt koskaan väkivaltaisesti meitä lapsia kohtaan. Muuten kyllä kaikenlaista sattui ja tapahtui.

Nykyaikana tällainen meininki kuulostaa melkoiselta, ja tietysti jälkikäteen voi pohtia, tuliko näistä tapahtumista traumaattisia kokemuksia. Ehkä niitä tuli, jollain tasolla. Toisaalta tällaista melko rapsakkaa elämää vietettiin tuohon aikaan monessa perheessä.

Alkoholin käyttö oli oleellinen osa erityisesti mökkeilyä. Ilman viinaa sinne ei koskaan lähdetty.

Lapsuuden kesämökkireissut olivat ikimuistoisia, kun sukulaiset vetivät viinaa ja minä sekä veljeni leikittiin kiiltomadoilla. Silloin niitä vielä oli.

Muistan myös sen, kuinka äitini kaatui saunan kiukaalle, perse edellä. Jokainen voi vain kuvitella sen hajun minuutin grillaamisen jälkeen. Koska promilleja oli tarpeeksi, vasta minuutin istuskelun jälkeen hän huomasi istuvansa kiukaalla. Sitä persettä sitten rasvattiin ja kauan.

Sekin on jäänyt mieleen, kun mökkeilimme Kustavin saaristossa. Isoisäni Thure ja isäni lähtivät saarimökiltämme Vuosnaisiin, jossa sijaitsi lähin baari. Heidän käytössään oli pieni soutuvene, jossa oli pieni perämooottori. Tällä yhdistelmällä baarimatka kesti suuntaansa noin puolitoista tuntia.

Koska isoisääni ja isääni ei kuulunut retkeltään takaisin, mökki-saareen jäänyt naisväki eli äitini ja isoäitini huolestuivat niin paljon, että oli soitettava Merivartiostolle hätäpuhelu.

Avun soittaminen ei ollut yksinkertaista, sillä ainoa puhelin oli viereisessä saarella. En enää muista yksityiskohtia siitä, miten apua lopulta saatiin hälytetyksi, mutta jollain ilveellä naapurisaaren puhelimeen päästiin käsiksi.

Miehiä ei löydetty, mutta kuuden aikaan aamulla soutuvene ajelehti laiturille. Veneen pohjalta löysimme sammuneen isoisän tyynnään silakkaverkot ja tyhjä Sorbus-pullo. Hän oli siis jollain helvetin ilveellä päässyt Vuosnaisista takaisin mökkisaareemme, mutta isää ei näkynyt missään.

Luonnollisesti huoli oli valtava, mutta kun isoisältä saatiin muuttaman tunnin kuluttua jotain järkeviä sanoja ulos, tilanne laukesi helpotuksen huokaukseen.

Isoisä selvitti, että heille oli tullut baarissa jotain sanaharkkaa, jonka seurauksena isäni oli päättänyt ottaa Vuosnaisista taksin Turkuun. Hän oli siis selvittelyt päättään turvallisesti omassa sängyssään, kun saarella valmistauduttiin samaan aikaan lähestulkoon hautajaisien viettoon. Isäni muuten aina toivoi, että hänelle tehdään polttohaudaus, niin hän pääsee viimein eroon tatuoinneistaan.

Tällaisten leppoisten veneilyretkien lisäksi muistan heränneeni mökillä usein haulikon laukauksiin, kun isoisä tai joku muu sukulaisistani oli nähnyt hirven tai niitä perkeleen supikoiria.

Kerran heräsimme siihen, kun haulikko jysähti, mutta tällä kertaa sisällä. Se oli lauennut, kun isoisäni puhdisti asetta keskellä yötä. Siinä me sitten porukalla pelosta värähdellen tuijottelimme isoa reikää lautamökin katossa. Oli kirkas tähtitaivas.

Koska perheellämme oli aina rahat tiukassa, aivan kuten kaikilla muillakin laustelaisilla, emme koskaan matkustaneet esimerkiksi ulkomaille.

Lomat vietettiin mökkeillen, ja toisinaan kävimme telттаilemassa erilaisilla leirintäalueilla. Muistikuvieni mukaan meidän telttaretkillämme satoi aina. Me lapset halusimme usein Helsinkiin Rastilan leirintäalueelle, koska se tarkoitti samalla Linnamäen reissua. Rastila oli muuten siihen aikaan paikka, jossa oli vielä enemmän juoppoja kuin Lausteella. Siellä eivät olleet selvinä kuin lapset, eivätkä hekään kaikki.

Teltat olivat tuolloin hankalia koota ja luhistuivat milloin tahansa. Ne pitivät vettä vain, jos seiniin ei koskenut. Ja jos koski, vettä tuli sisään kuin saavista kaataen.

Lisäksi teltat olivat erittäin helposti syttyviä.

Lisäjännitystä telttaretkiin toi teltan sisällä porissut lämmönlähteenä käytetty retkikeitin, mutta kertaakaan telttä ei leimahtanut tuleen. Kerran oli läheltä piti -tilanne.

Olimme tuolloin Kustavin leirintäalueella, ja äitini meni kännpäissään hameensa kanssa liian lähelle retkikeitintä. Hame tietysti leimahti liekkeihin.

Oli sekin melkoinen näky. Äiti palaa kuin jätkänkynttilä, mutta vieressä grillataan makkaraa ja pullo kiertää.

Silti alkoholisteiksi en voi, nyt jo edesmenneitä, vanhempiani kutsua. Lisäksi isäni kärsi niin perkeleellisistä krapuloista, että senkään vuoksi hänestä ei olisi edes voinut tulla alkoholistia.

Sen voin totuuden nimessä myöntää, ettei heille kummallekaan viina millään tasolla sopinut.

Siskopuoleni liian lyhyt elämä

Lapsuudessani oli mukana myös siskopuoleni Sari, joka oli syntynyt isäni aiemmassa suhteessa.

Lapsena en juurikaan ollut siskopuoleni kanssa tekemisissä, mutta kun täytin 18 vuotta, niin olimme hieman enemmän yhteyksissä. Hän oli kaikin puolin miellyttävä ihminen, joskin loppuvaiheessa viinaan menevä. Tuohon aikaan aiemmista suhteista syntyneet lapset olivat eräänlainen tabu, eikä silloin edes tunnettu mitään uusperhekuvioita, joissa eksien ja nykyisen lapset ovat kuin yhtä suurta perhettä.

Siskopuoleni elämään liittyi liikaa surullisia käänteitä. Hänen äitinsä, siis isäni entinen vaimo, puukotettiin kuoliaaksi festivaaleilla. Tästäkään aiheesta ei meillä juuri puhuttu, sekin oli tabu. Jotenkin me lapset olimme tiedon kuitenkin saaneet selville.

Myöhemmin siskoni poika jäi junan alle ja menehtyi Vaalan ja Varissuon kaupunginosien välissä kulkevalla rautatieosuudella. Turussa pojan kohtalosta käytiin kansalaiskeskustelua, ja onnettomuuden seurauksena junaradan varrelle pystytettiin erilaisia suoja-aitoja.

Kyseinen tasoristeys ja sen lähialue vaatii vielä tänäkin päivänä uhreja, joskin suurin osa varmaan oman käden kautta. Kyseistä aluetta pidettiin aikanaan Turun vaarallisimpana alueena, nimenomaan näiden onnettomuuksien takia. Voi olla, että alueen maine on nykyäänkin samanlainen.

Myöhemmin siskopuoleni sai leukemian, joka koitui hänen kohtalokseen. Hän menehtyi vain 46-vuotiaana.

Yksi pysäyttävä lapsuudenmuisto oli Tyyne-tädin lähtö.

Tarkemmin ottaen hän oli äitini täti, mutta me lapset kutsuimme häntä aina Tyyne-tädiksi. Hän asui pitkään Lehmusvalkama-nimisessä vanhainkodissa. Nykyään paikkaa taidetaan kutsua senioritaloksi.

Tyyne oli huonossa hapessa vuosikausia, ja hän painoi vaivoin yli neljäkymmentä kiloa. Hän kärsi helvetinmoisista kivuista, mutta ei meinannut päästä tästä maailmasta pois, ei sitten millään. Tädin kärsimystä oli karmea katsoa. Äitini kävi häntä auttelemassa pari kertaa viikossa, ja usein olin hänen mukanaan.

Kun Tyyne lopulta lähti isoista ovista, veljeni sai kyseisestä palvelukodista kesätöitä nurmikonleikkaajana. Siellä hän ajeli nurmikkoja, Tyyne-tädin ikkunan alla, ja tietysti tädin kohtalo mielessään.

Tapahtumat jättivät minuun siinä mielessä pysyvän jäljen, että jo tuolloin minusta tuli eutanasian kannattaja.

Erikoisesta suvustani on vielä mainittava Romu-Rostedt eli isoisäni veli. Oikealta nimeltään hän oli Walfrid Rostedt.

Hänet muistetaan Turun seudulla yhä edelleen hyvin, sillä elinaikaan hän oli Turussa suuri työllistäjä. Hän oli laivanvarustaja ja Latokarin telakan omistaja.

Walfrid perusti aikoinaan Turku–Tukholma-matkustajaliikenteen, siis aikaa ennen Siljoja ja Vikingejä. Walfridilla oli useampia matkustajalaivoja, ja liikennöinti Turun ja Tukholman välillä oli vilkasta.

Mutta kun teollisuus kehittyi, alalle tuli suuremmat laivat, jotka kulkivat pienemmällä polttoainemäärällä ja pystyivät silti ottamaan matkustajia enemmän. Vähitellen isosetäni laivat olivat Auranjoen suistossa ruostumassa, ja siitä se Romu-Rostedt nimi sitten tuli. Laivoilla oli loppuvaiheessa vielä sen verran käyttöä, että ne sopivat hyvin pirtun salakuljetukseen Turun Pahaniemestä käsin. Lopulta Latokarin telakkakin meni konkurssiin.

Walfrid kuoli työpöytänsä ääreen, sikari suussa. Sikari oli sitkeää tekosta, sillä kun hänet lopulta joku seuraavana päivänä löysi, sikari paloi edelleen.

Walfrid jätti jälkeensä paljon rahaa, mutta toki hänen velipoikansa, eli isoisäni, oli auttamassa rahojen tuhlaamisessa, lähinnä juomalla

omaisuutta. Isälleni jäi perinnöstä muutamia kymmeniä tuhansia markkoja, mikä oli tietysti siihen aikaan valtavasti rahaa.

Ilman näitä surullisia tapahtumia lapsuuteni oli sellaista tavallista, huoletonta 70-luvun lähiöelämää, jossa vanhemmat tekivät pitkiä työpäiviä ja lapset liikkuiivat vapaasti ulkona milloin missäkin.

Koulukin sujui. Vaikka koulumenestykseni oli korkeintaan keski-vertoa, olin sellainen seiskan oppilas. Kouluaineista ainoastaan matematiikka ja englanti kiinnostivat, ja matematiikasta sain usein kympin arvosanaksi.

Myös puutöistä vetelin usein kymppejä, mutta se johtui siitä, että vuoden nuorempi veljeni teki puolestani puutöitä, kuten puuautot ja takan sytyttämiseen tarkoitettut palkeet. Säilytimme töitä kaapeissa ja aina ohimennen kerroin veljelleni, että tekisikö hän ripeänä poikana myös minun työni valmiiksi. Ja velihän teki, on muuten taitava käsistään.

Harrastuksista shakki alkoi kiinnostaa enemmän, ja sen parissa innostuin jopa kilpailemaan. Olin jo 11-vuotiaana shakissa hyvä ja myöhemmin tuli nuorten mestaruus. 1990-luvulla olin voittamassa SM-joukkuepronssia, ja sitä pidän edelleen shakkiurani kovimpana saavutuksena.

Shakinpelaamiseen minua ja veljeäni innosti opettaja Ilkka Kaljonen. Hän oli itseasiassa veljeni luokanopettaja, mutta jostain syystä myös minä pääsin hänen shakkikerhoonsa. Samalla kun minusta tuli pelissä hyvä, veljeni kiinnostus lajiin lopahti ja hän keskittyi puutöiden tekoon.

Muutama sana etunimestäni

Nuoruudestani voisin mainita vielä rippikoulumuiston.

Tarkemmin kyseessä oli rippileiri, ja se oli yksi Suomen ensimmäisistä laskettelurippileireistä.

Koska kyseessä oli tuon ajan eli 1990-luvun alun juppilaji, leiri maksoi todella paljon, muistaakseni 2 000 markkaa. Se on nykyrahassa elinkustannusindeksi huomioon ottaen noin 600 euroa.

Olin jotenkin onnistunut hankkimaan itselleni sponsorin, sillä Laustorin S-marketin omistaja tuki minua 220 markalla. Myöhemmin aikuisiällä kuittasin sponsorirahat hänelle takaisin prikallisella shotteja Forte-nimisessä kapakassa. Se ilta päättyi hänen osaltaan katuojaan, sillä hän oli ollut skuutilla liikenteessä ja, totta kai, ajeli kotimatallaan suoraan pöpelikköön.

Loput leirirahat hankin pullonkeräyksellä.

Jostain syystä hinguin laskettelurippileirille, vaikka en ollut koskaan edes lasketellut. Pian huomasin, ettei laskettelu ollut minun juttuni. Yksi alastulo Levin rinteestä riitti.

Rippileirikokemuksesta innostuin kuitenkin niin paljon, että päätin värväytyä seuraavaksi kesäksi isoseksi. Suurimpana motiivina oli raha, sillä isosen hommista luvattiin 240 markkaa viikossa.

Muistan vieläkin sen, kun olin isosena pitänyt omasta mielestäni hienon iltahartauden ja soittanut mankalta Yön ”Tia Marian”. Pappia-kin itketti. Lopulta minulle ojennettiin pussukka, jossa piti olla palkkio. Rahan sijasta pussukassa olikin runokirja. Ilmeisesti rahapalkkio oli ollut jonkin sortin väärinkäsitys, ja siihen loppui työmotivaationi. Myöhemmin leirillä kärehdin kaljoittelusta parkkipaikalla, ja niin sain

pakata kamani ennenaikaiseen kotilähtöön. Saatesanoiksi sain kuulla, ettei rippileiri ollut kuulemma oikea paikka ryypiskellä. Tuohon muistaakseni vastasin, että ei tämä ole oikea paikka runojen lausuntaan-kaan.

Vaikka saimmekin velipoikani kanssa kristillisen kasvatuksen, uskonnolla ei ollut perheessämme mitään erityistä merkitystä. Ei, vaikka minulla onkin raamatullinen etunimi.

Osa ihmisistä on ollut jopa siinä käsityksessä, että Jethro on keksitty, niin sanottu taiteilijan nimi. Näin ei ole. Etunimen takana on isoisäni Mauno.

Hän oli haavoittunut Raatteentiellä kaulastaan, ja sotasairaалassa hän alkoi selata Vanhaa testamenttia.

Ilmeisesti rintamalla koettu haavoittuminen ja oman toverin kuolema oli saanut pappani ajattelemaan asioita syvällisemmin. Niinpä hän ihastui Mooseksen appiukon Jethro-nimeen ja kaavaili antavansa sen tulevalle lapselleen.

Kun pappani sitten tokeni sen verran, että pääsi kotirintamalle perheenperustamispuuhiin, Jethro-nimi oli laitettava hyllylle, sillä esikoinen oli tyttö eli äitini. Kun minä sitten aikoinani synnyin, äitini päätti toteuttaa papan toiveen ja näin minusta tuli Jethro.

Harvinaisesta etunimestä on tietysti hyötyä siinä mielessä, että se jää helposti ihmisten mieleen, mikä on etu esimerkiksi myyntihommissa.

Mutta haittaa siitä on se, että nimeni on kirjoitettu lukuisia kertoja väärin, milloin Petroksi tai Hetroksi. Myös Heterö ja Jeterö ovat olleet usein käytössä. Kertaakaan ei nimeäni ole osattu kirjoittaa oikein Starbucks-kahviloissa, ei Suomessa eikä missään muuallakaan maailmalla.